

Sygn. akt: I C 1621/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Kamila Kosiorek

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 6957,42 zł (sześć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych 42/100 grosze) z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 lipca 2018r.,

2/ oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.019 zł (dwa tysiące dziewiętnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

4/ nadaje wyrokowi zaocznemu rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

/J. R./

Sygn. akt I C 1621/18

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. wnosił o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 7557,42 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 28.7.2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona przez niego kwota wynika z weksla in blanco podpisanego dnia 15.1. 2018 roku do zapłaty w dniu 27.7. 2018 roku w wysokości 8457,42 zł. Wskazał, że wezwał pozwanego do wykupienia weksla, lecz pozwany wpłaciła jedynie 900,00 zł i nie dokonał dalszych wpłat.

(dowód: kopia weksla – k. 5 akt)

Ponadto przedłożył kopię wypowiedzenia umowy pożyczki z 27.6. 2018 roku wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 8457,42 zł, na którą to kwotę składały się 8442,00 zł tytułem kwoty niespłaconej pożyczki i odsetki w kwocie 15,42 zł.

(dowód: kopia wypowiedzenia umowy – k.6 akt).

Pismem procesowym z dnia 20.2. 2019 roku powód wskazał szczegółowo na co składało się jego żądanie.

Do pisma przedłożył także kopię umowy pożyczki wraz z załącznikami oraz rozliczenie wpłat dokonanych przez pozwaną, jak również dowody wypłaty pożyczki.

Z umowy nr (...) z dnia 15.1. 2018 roku wynikało, iż kwota wypłaty dla pozwanego to 4000,00 zł, zaś łączna kwota do spłaty to 9060.00 zł. Na kwotę tę składały się następujące:

- 129,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej,
- 600,00 zł tytułem wynagrodzenia za dodatkowy pakiet,
- 3271,00 zł tytułem prowizji.

Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych, których terminy miały być wskazane w harmonogramie spłat. Umowa ponadto przewidywała możliwość jej wypowiedzenia wraz z wypełnieniem weksla w sposób zgodny z deklaracją wekslową oraz możliwość naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych. W umowie wskazano także w formie tabeli wysokość opłat za monity. Do pisma przedłożono również kalendarz spłat rat, w którym wskazano wysokość i terminy spłat. Kalendarz był podpisany przez pozwaną w dniu zawarcia umowy.

(dowód: kopia umowy wraz z załącznikami i deklaracją wekslową – k. 18 - 27 akt)

Powód wypowiedział umowę oraz wzywał pozwanego do zapłaty wskazanej kwoty w dniu 27.6.2018 roku.

(dowód: kopia wypowiedzenia i wezwania – k. 6 akt)

Z przedłożonego wydruku księgi klienta i zestawienia wpłat oraz wyliczenia odsetek wynikało, iż pozwana wpłaciła na rzecz powoda łącznie 900,00 zł

Pozwany nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie. Wobec powyższego Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty dołączone do pozwu i przedłożone w toku sprawy przez powoda, które – w ocenie Sądu – nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości wobec czego stanowiły one wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Kwestię weksla in blanco reguluje art. 10 prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936r. (tj. z dnia 26 stycznia 2016 r. Dz. U. z 2016 r. poz. 160) zgodnie, z którym jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

W przypadku weksla zupełnego w chwili wystawienia podnoszenie zarzutów ze stosunku podstawowego dopuszczalne jest wyjątkowo wówczas, gdy weksel nadal znajduje się w rękach remitenta jako pierwszego wierzyciela, bądź gdy nabywca działał świadomie na niekorzyść dłużnika. (A. Szpunar Komentarz do prawa wekslowego k. 16 i k. 46; T. Borkowski Prawo wekslowe w praktyce k. 27)

Abstrakcyjność weksla doznaje dalszego osłabienia w przypadku weksla niezupełnego w chwili wystawienia - weksla in blanco, wystawionego w celu zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego. Taki też weksel został wystawiony w niniejszej sprawie. To osłabienie wyraża się w możliwości analizowania stanów faktycznych wynikających ze stosunku podstawowego, w szczególności tego czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada rozmiarowi jego odpowiedzialności ze stosunku podstawowego. Możliwość wysuwania przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego w takiej sytuacji wynika z art. 10 prawa wekslowego (A. Szpunar Komentarz do prawa wekslowego k. 52).

Abstrakcyjność weksla ma co prawda wpływ na rozkład ciężaru dowodu. Ten kto dochodzi zapłaty jako wierzyciel wekslowy, musi tylko przedłożyć dokument weksla, na który się powołuje, i wykazać swą tożsamość z osobą remitenta, nie musi zatem wykazywać podstawy zobowiązania wekslowego ani tego, że ta podstawa w ogóle istniała. To na dłużniku wekslowym spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem (orzeczenie SN z dnia 24 października 1962 r., OSNCP 1962, poz. 27).

Kontrola weksla w świetle treści stosunku podstawowego nabiera jeszcze większego znaczenia w sprawach z udziałem konsumenta. A zwłaszcza w sytuacji możliwej do stwierdzenia na podstawie samej treści pozwu niezgodności między wysokością roszczenia wekslowego a wierzytelnością ze stosunku podstawowego spowodowanej zastosowaniem klauzul abuzywnych. Należy bowiem zauważyć, że pominięcie takiej kontroli może prowadzić do akceptowania przez sąd działań nawet rażąco naruszających prawa konsumenta jak np. zaliczenie do sumy wekslowej odsetek w wysokości przekraczającej odsetki maksymalne za opóźnienie czy rażąco zawyżonych kosztów działań monitujących i windykacyjnych (tak też Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 czerwca 2015r. w sprawie sygn. akt XVIII C 1151/15, Portal Orzeczeń).

Podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi obecnie na stanowisku, że sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podnosi, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (źródło (...)) Warto w tym miejscu wskazać na jeden z najnowszych wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. (C-176/17) dotyczący zresztą sprawy, w której stroną powodową była spółka (...) SA w B.#Białej, gdzie wskazano, że "Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wierzytelności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie."

Wskazana w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. interpretacja występowała już we wcześniejszym orzecznictwie europejskim, które stało na stanowisku, że sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej, m. in. w orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podnosi, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło (...))

Nie ulega wątpliwości, że w realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z umową zawartą przez pożyczkodawcę będącym podmiotem specjalizującym się w udzielaniu drobnych pożyczek, a konsumentem. Powód zawarł zatem

umowę z pozwaną w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwany jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

Weksel in blanco powinien być wypełniony zgodnie z porozumieniem zawartym między osobą podpisaną na wekslu a pierwszym jego nabywcą. Wypełnienie jest zgodne z porozumieniem, jeśli dokona go osoba uprawniona i jeżeli treść weksla odpowiada umowie zawartej między podpisanym na wekslu z osobą, której weksel wręczono (Prawo wekslowe w: Prawo Papierów Wartościowych, System Prawa Prywatnego Tom 18, red. Szumański, Legalis). W wyroku z 13 grudnia 2012r. Sąd Najwyższy (V CSK 21/12, B. (...), Nr 12; L.) stwierdził, że „w razie zaistnienia przesłanek przewidzianych w art. 10 prawa wekslowego, istnieje możliwość podniesienia wobec nabywcy weksla zarzutu dotyczącego wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z treścią zawartego porozumienia dotyczącego warunków jego wypełnienia. Z kolei weryfikacja tego zarzutu następuje poprzez zbadanie tzw. stosunku podstawowego łączącego wystawcę weksla z jego odbiorcą, z którego wynika (lub nie) określone roszczenie inkorporowane w treści wypełnionego weksla”.

Regulacja zawarta w art. 385¹-385³ k.c. ma charakter szczególny w stosunku do tych przepisów, które mają powszechne zastosowanie do kształtowania przez kontrahentów treści umowy (por. art. 58, 353¹ czy 388 k.c.). Uzasadnieniem dla jej wprowadzenia ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny był zamiar zapewnienia konsumentom bardziej skutecznej ochrony w stosunkach umownych z profesjonalistami oraz potrzeba uwzględnienia w polskim prawie postanowień dyrektywy nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95 z 21.04.1993, s. 29). W wyroku z dnia 3 lutego 2006 r. (I CK 297/05, Wokanda 2006, nr 7-8, s. 18) SN stwierdził, że z uwagi na kontekst wprowadzenia tych przepisów do kodeksu cywilnego należy podzielić zapatrywanie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawie (...) S.A. p. R. Q. i in. (C 240/98 -244/98), że wykładnia norm prawa krajowego w przedmiotowym zakresie powinna być zgodna z dyrektywą nr 93/13/WE.

Przepisy art. 385¹-385³ k.c. znajdują zastosowanie do umów obligacyjnych zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami, z użyciem lub bez użycia wzorców, ale także do klauzul wzorców umownych używanych przy zawieraniu umów (por. wyrok SN z dnia 9 października 2003 r., V CK 277/02, OSNC 2004, nr 11, poz. 184 oraz z dnia 7 grudnia 2006 r., III CSK 266/06, LEX nr 238949).

Zgodnie z poglądami doktryny, chociaż w art. 385¹ § 1 i 2 k.c. ustawodawca mówi o postanowieniach umowy, to chodzi również o postanowienia wzorca umownego, wydanego celem zawierania umów z konsumentami. Nie ulega wątpliwości, że w art. 385¹ § 3 k.c. ustawodawca uznaje za nieuzgodnione indywidualnie w szczególności postanowienia przejęte z wzorca.

W ocenie Sądu wysokość 900,00 zł tytułem wynagrodzenia za dodatkowy pakiet była zawyżona, naruszała rażąco interesy pozwanego jako konsumenta, jak również była sprzeczna z dobrymi obyczajami.

W judykaturze podkreśla się, że umowa jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, jeśli wykracza przeciw uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości. Przedsiębiorca będzie działał nieuczciwie, tj. wbrew dobrym obyczajom, gdy sporządzone przez niego klauzule umowne będą godzić w równowagę stosunku prawnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2013 r. VI ACa 1571/12 LEX nr 1339417).

Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta,

wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Z kolei rażące narażenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, Lex nr 395247).

To, iż suma wszystkich pozaodsetkowych kosztów kredytu nie przekracza ograniczenia, jakie ustawodawca ustanowił w art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.) nie oznacza, że nie można uznać wartości składnika pozaodsetkowych kosztów kredytu za wygórowaną w sposób nieuzasadniony.

Na pozaodsetkowe koszty kredytu może składać się wiele elementów, a więc opłaty, prowizje, podatki, marże i koszty usług dodatkowych, co wynika z art. 5 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.).

Ustawowe ograniczenie łącznej wielkości tego rodzaju obciążeń konsumenta nie odbiera Sądowi możliwości (ani nie zwalnia go od obowiązku jako że sprawa dotyczy obrotu konsumenckiego) dokonania oceny, czy postanowienie umowne określające obowiązek zapłaty każdego z tych składników z osobna nie stanowi klauzuli abuzywnej w rozumieniu art. 385 1 § 1 k.c. Ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, skutkujące rażącym naruszeniem jego interesów, może być efektem – jak w sprawie niniejszej – określenia wysokości jednego ze składników kosztów pozaodsetkowych w sposób radykalnie nieadekwatny do wzajemnych świadczeń przedsiębiorcy czy ponoszonych przez niego kosztów, prowadząc w rezultacie do istotnego naruszenia równowagi kontraktowej z pokrzywdzeniem konsumenta. Limitowanie przez ustawę rozmiaru całości obciążeń konsumenta z tytułu kosztów pozaodsetkowych kredytu nie może być interpretowane jako uprawnienie pożyczkodawcy do dowolnego określania wielkości poszczególnych składników tych kosztów – bez uwzględnienia treści art. 385 1 § 1 k.c. – o ile tylko ich suma nie przekroczy granicy zakreślonej przez ustawodawcę.

Podkreślić trzeba, że przedsiębiorcę udzielającego kredytu konsumenckiego czy też pożyczki wiąże zarówno art. 385 1 § 1 k.c., jak i art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.), co oznacza, że musi on mieć na uwadze zarówno to, by do umowy zawartej z konsumentem nie wprowadzać postanowień określających zobowiązania kontrahenta w sposób, który pozwalałby je uznać za klauzule niedozwolone, jak i dbać o to, by suma kosztów pozaodsetkowych nie wykroczyła poza ich maksymalną wysokość określoną ustawą. W konsekwencji należy przyjąć, iż przepis art. 36a u.k.k. nie wyłącza ochrony konsumenta, jaką w stosunkach z przedsiębiorcą gwarantuje mu art. 385 1 § 1 k.c. Przepis art. 36a u.k.k. nie eliminuje więc możliwości kontroli postanowień wzorca umowy, które odnoszą się do określonych w nim kosztów, pod kątem skuteczności ich inkorporacji do stosunku prawnego oraz pod względem ich abuzywności (por. T. Czech w M. Pr. Bank.2016.2.52). Wprowadzenie limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego oznacza więc tylko tyle, że w razie ustalenia tych kosztów przez kredytodawcę w wysokości przekraczającej maksymalne wartości ustalone na podstawie art. 36a § 1 i 2 u.k.k., konsument będzie zobowiązany do zapłaty kwoty odpowiadającej tym maksymalnym wartościom.

Jak już wyżej wskazano wątpliwości Sądu dotyczyły postanowienia w zakresie wynagrodzenia w kwocie 600,00 zł z tytułu przyznania pożyczkobiorcy za pakiet dodatkowy - (...) (za czasowe prolongowanie terminu spłaty), rozłożonego na raty i spłacanego przez pożyczkobiorcę wraz z pożyczką.

Przede wszystkim powód nie wykazał aby treść i wysokość tego świadczenia była indywidualnie uzgodniona z pozwaną. Wprawdzie w treści umowy znajduje się zapis, że pakiet ten został przyznany na wniosek pożyczkodawcy, jednakże nie wynika z niego jednoznacznie czy pozwana złożyła odrębny wniosek w tym zakresie, czy złożenie wniosku o pożyczkę jest równoznaczne z wnioskiem o przyznanie pakietu dodatkowego. Tym bardziej, że w postanowieniach regulujących kwestię tego pakietu znajduje się sformułowanie, z którego wynika, że w związku z decyzją pożyczkobiorcy wyrażona we wniosku, w związku z realizacją umowy, pożyczkobiorcy będą przysługiwały dodatkowe uprawnienia w ramach tego pakietu (dowód z innych wniosków dowodowych: umowa pożyczki pkt 1.4 c - k. 18 akt).

Zatem można z tego wnioskować, że pozwana nie składała żadnego dodatkowego wniosku w zakresie przyznania mu tego pakietu, jak również brak jest materiału dowodowego aby był szczegółowo informowany o tym produkcie przez powoda, skoro w uzasadnieniu zarzutów traktował to jako ubezpieczenie.

W ocenie Sądu, fakultatywny charakter tego elementu umowy był pozorny ponieważ we wzorcu umowy z góry przewidziano, że pożyczkobiorca wnioskuje o udzielenie pakietu, a nic nie wskazuje, by pozwany został należycie poinformowany o jego istocie i kosztach. Powód nie wskazał też, czym się kierował obliczając tę opłatę, a również w ocenie Sądu jej wysokość w zestawieniu z tym, co powód w zamian oferuje jest rażąco wygórowana. Zasadne wątpliwości, co do rzeczywistego charakteru wynagrodzenia za (...) budzi ponadto zastrzeżenie w pkt 15 umowy – (k. 21 akt), że nieskorzystanie z przyznanych w ramach (...) uprawnień pozostaje bez jakiegokolwiek wpływu na zobowiązanie pożyczkobiorcy z tytułu jego ceny.

Wobec powyższego powództwo w zakresie wspomnianej opłaty nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Skoro zatem powód domagał się zapłaty kwoty 7557,42 zł, a za nieuzasadnione Sąd uznał żądania opłaty za pakiet dodatkowy w łącznej wysokości 600 zł, to powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie kwoty 6957,42 zł, z tych względów Sąd w punkcie pierwszym sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda tą właśnie kwotę wraz z odsetkami (zgodnie z art. 481 § 1 k.c.).

W punkcie drugim sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł o przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Sąd ustalił, iż skoro powód zasługuje na zwrot od pozwanego kosztów procesu w jedynie częściowo, tj. w zakresie w jakim sprawę wygrał - skoro sprawę wygrał jedynie częściowo, to należny jest mu zwrot 92 % kosztów, poza opłatą od pełnomocnictwa, która należna jest w całości.

Zgodnie z przepisem art. 333 § 2 k.p.c., Sąd może nadać wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza należność z weksłu, czeku, warrantu, rewersu, dokumentu urzędowego lub dokumentu prywatnego, którego prawdziwość nie została zaprzeczona, oraz jeżeli uwzględni powództwo o naruszenie posiadania.

Powód dochodził swych roszczeń z weksła, którego prawdziwość nie została przez pozwaną zaprzeczona, wobec czego w punkcie czwartym sentencji wyroku należało nadać mu rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

(...)

1) (...)

2) (...)

B., 13 maja 2019 roku

Sędzia